

תצלום מלפני שלושה שבועות : פרטאווי (משמאל) עם אורי אבנרי, קונסול כוויית וגאזי אל-חורי בוועידת האג, אני חובע שיכירו בי מפני שאני קיים!

לאישיות עולמית רמת-מעלה: „אנא, תן לעמי שלום לפני שאמות! תן לו חיים!“ יש כוחות השוללים מאיתנו את השלום, את החיים, אבל אנחנו מוכנים לשלום, אנחנו בוחרים בשלום! גבירותי ורבותי, אנא עזרו לנו להשיג את השלום, עזרו לנו לסלק את המיכשולים. תפקידם של אנשים כמו אורי אבנרי הוא בעל חשיבות מכרעת במאבק זה. אורי דיבר על אחמד ומשה, אשר ירו זה בזה כביירות, ושרק הם יכולים לעשות שלום זה עם זה. עזרו לנו לאחמד ומשה לעשות את המלאכה!

יש הרוצים שהמיזרח התיכון יישאר זרת-ניסויים לנשק החדש שלהם. יש גנרלים הזקוקים לשדה-קרב, ויש אנשים המוכנים לירות זה בזה כדי לספק תעסוקה ליצרני הנשק.

אני לא רוצה שהעם שני והעם הישראלי ישמשו כשריית-חיים זול כדי לנסות נשק חדש!

הדרך הטובה ביותר לשלום היא דרך המגע הישיר. הראיתי לכם שאש"ף מוכן לכך. יידי היקר, נחום גולדמן, אמר פעם בנכחותי בשיחה טלפונית בינלאומית — זה היה רגע שנחרט בזיכרוני, רגע שנגע לליבי —

609

באש"ף, הוא ההכרה במחנה-השלום הישראלי, אותה כבוצה של גברים ונשים אמיצים בישראל, שיש לה תפקיד הרבה יותר חשוב בתהליך השלום מכפי שנדמה עתה לרבים בעולם.

היום הארוך ביותר

תנו לי להזכיר כאן מאורע אחד, מאורע יפה ללא תקדים, האופייני למחנה-השלום בישראל. בניגוד לכל המקובל במלחמה, סיכן אורי אבנרי את חייו והצה את קווי-האש בביירות, כדי להביא מסר של אהבה לאחיו, שנטכחו בביירות. לשלום לא אשכח את היום הזה, שהיה כשבילי היום הארוך ביותר בחיי.

אורי אבנרי טילטן אלי לסאריס, מחדרו במלון אלכסנדר במיזרח ביירות, בשעה 2.30 בבוקר. נתתי לו את מיספר הטלפון של אש"ף בביירות המערבית, וביקשתי ממנו להחזיר לי צילצול, הוא לא עשה זאת. כזה הוא. טילפנתי לו ב-8 בבוקר, ואז סיפר לי שבשעה 10.30 עומדים לקבל את פניו במעבר-המוסאון במערב ביירות.

אמרתי לו: „אורי, אתה מטורף! אתה פשוט מטורף! אתה רוצה לעבור שלושה או ארבעה קווים, במקום הרוחש ממישמרות ישראליים?“

טילפנתי בעצמי לביירות והבטחתי שלפחות מהצד שלנו יהיה הכל בסדר.

הוא נכנס לשם, והוא יצא משם בשלום. אבל עד שזה קרה, האמינו לי שלולא היו לי כבר שערות שיבה, היו שיערותיי מלבינות בשעות אלה!

זה היה מעשה מיוחד במינו, מעשה יפה, אינני מסוגל לתאר את היופי של המעשה הזה.

מדוע אני מספר את זה? האם רק כדי לסיים את דבריי כסיפור יפה? לא, יש לסיפור הזה מוסר-השכל. אני רוצה שתלמדו מהסיפור הזה, וממאות סיפורים אחרים, את החשיבות המכרעת של מחנה-השלום הישראלי.

אני שמח במיוחד לראות כאן את אורי אבנרי, אינכם יודעים כמה לחמתי במשך השנים כדי לשכנע את עמיתיי ואת העולם לקבל את אורי אבנרי, את הגנרל מתי פלד ואחרים ממחנה-השלום הישראלי. כל ישראלי מסוג ג' סקיד במישרד ממשלתי ישראלי מסוג ג', מתקבל כמלך בכל מקום בעולם.

זאילו הפטריוטים הישראליים האהה — וזה אכן פטריוטים כלב וכנמש! — עדיין אינם זוכים בעולם בהכרה הראויה להם ולי תפקידם. חשיבותו של מחנה-השלום בישראל הולכת וגוברת. הוא הגורם שיש לו חשיבות מכרעת להשגת השלום.

043

„תן לו חיים!“

יש גורמים בעולם שאינם מעוניינים בשלום במיזרח התיכון, שיש להם אינטרס מוחשי במניעת השלום.

אולם הנשיאות : פרטאווי (משמאל) עם אבנרי וראשי הכינוס „מילאנו את התנאים — ואיפה אתם?“